

המוני מוסלמים באלג'יר מקבלים פני דה'גול
היד הימנית ירדה מן הבמה

במרחב

הליגה הערבית

מות הפגר

במשך ששה ימים התכנסו נציגי שבע החברות של הליגה הערבית באולם המר-עצה המקומית של בנגאזי. נושא הדיונים: תלונתה של אלג'יר נגד רע"ם. במשך ששה ימים אלה הגישו הלובים והסודאנים הצעות-פשרה: נציגי אלג'יר השמיעו הקלטות של נאומי-הסתה אשר שודרו מקהיר ומד-משק; הנציג המצרי האשים את אלג'יר בכניסה בעם הערבי, בכך שהגיש תלונה נגד מדינה-אחות למועצת הבטחון.

אולם גם ברגעים הסוערים ביותר אי-אפשר היה להסתיר עובדה יסודית אחת: הגוף שניהל את ישיבותיו בעיר החוף הלובית חדל מזמן להיות גוף חי. כי מאז הפילוג העמוק, אשר קרע את העולם ה-ערבי לשני גושים, ידע כל מאזיין-רדיו מחרטום עד קאמשלי כי הליגה הערבית היא פגר מת. רק המצרים, מתוך חישובי פרסטיג' ותועלת אפשרית, המשיכו להעמיד פנים כאילו הוא חי וקיים.

בבנגאזי עלתה השבוע צחנת הפגר ל-שמים. "זוהי הזדמנות אחרונה לפני העולם הערבי", הזהיר נציג סודאן, "אם הליגה

הערבית לא תצליח לפתור את בעיית הלבי-נון, תבטל ארצי את חברותה בה". אותו איום השמיעו שלוש מדינות הגוש המערבי: עיראק, ירדן והלבנון.

על כן, כאשר הודיע בתחילת השבוע מזכיר הליגה עבד אל-חאלק חסונה, בקולו הרפה, כי נסיון התיוך נכשל, היה ברור כי זוהי תעודת-פטירה רשמית לאותו אירגון, אשר נולד לפני 16 שנה.

"הליגה הערבית התאבדה מפני שלא ידעה להעמיד את גמאל עבד אל-נאצר במקומו!" הכריז עוד באותו יום קריין רדיו רמאללה, ללא כל שמץ של צער. "איש לא יתאבל", סיכם אחריו קריין רדיו בגדאד.

אלג'יריה

הצעת הגנרל

שארל דה'גול בא אלג'יריה, ראה ויתכן מאד כי ניצח. הגנרל הארוך, בן ה-68, טיפל בבעיה האלג'ירית בצורה שהעידה כי הוא נחשב לאחד ממומחי הצבא הצר-פתי לבעיות מרחביות, עוד בהיותו סגן-אלוף ב-1931. הצעות שהשמיע מעל מר-

• כאשר מילא שליחויות בעיראק, פרס ומצרים.

פסת בית הממשלה באלג'יר העידו, כי ראש ממשלתה החדש של צרפת מוכן לצעדים נועזים ביותר, למען פתרון הבעיה הכאובה ביותר של ארצו.

ההצעה היסודית היתה פשוטה: הוא יבטל את החוקים והנוהלים של הפליה, יבטיח לתושבים המוסלמים של אלג'יריה זכות-אזרחות מליאה. בראש וראשונה הבטיח להם זכות בחירה חופשית, כאזרחים צרפתיים — דבר העלול לשלוח לאסיפה הלאומית ב-פאריס כמאה צירים ערביים, אשר יהיו לשוין-מאזניים בכל ממשלה.

תדהמת סוסטל. הראשונים שהקימו זעקות חרדה למשמע הצעות אלה היו דתקא אותם קציני צבא ומנהיגי הימין הקיצוני, אשר העלו את דה'גול לשלטון. "בגידה!" צרחו נציגי המתיישבים הצרפתיים, אשר שינאתם לערבים אינה יודעת פשרה. "אסוף!" נאחו ליאון דלבק, אוהד דה'גול המושבע בן ה-39, אשר תיכנן וציגן עד לפרטיה את ההפיכה, שהעלתה את הצבא לשלטון באלג'יר לפני חודש.

סמל המבוכה בחוגי הימין הקיצוני היה ז'אק סוסטל. כאשר שמע על התחלת ה-הפיכה באלג'יריה, היה ידו של מנחם בגין משוכנע, כי הגיעה שעתו הגדולה. הוא התחמק משומרו בפאריס, הופיע ב-מטוס מיוחד באלג'יר. "הורס הממשלות", שהיה לשעבר מושל אלג'יריה, נתקבל ב-הלהבות היסטוריות. כולם צייתו לו — הצבא, המתיישבים ורובבות מוסלמים שיצאו (המשך בעמוד 12)

מלחמת הלבנון נכנסה לשבועה הר-חמישי. בעיר טריפולי בצפון היו מבו-צרים עדיין כמה אלפי מורדים, שהחזיקו בסימטות העיר העתיקה. כל נסיונות הצבא לחסל את קני ההתנגדות לא הצליחו. רק פעולת טיהור, בקרבות-רחוב אינסופיים, היתה יכולה להתגבר על הכוחות המבו-צרים.

לאורך הגבול המזרחי עם סוריה, זרמו כמעט ללא הפרעה שיירות של לוחמים ונשק. הם באו ביחידים, או בפלוגות מאור-גנות של מאות. חלקם היו לבנוניים שהועברו להכשרה מזרזת בסוריה והוחזרו חמושים לארצם, ללחום בממשלה. קבוצה כזאת אף נלכדה במארב, בתוך שטח ישראל (ראה במדינה).

מבונות-משא וג'יפים העבירו נשק קל ובינוני לחלוקה באזורי ההתנגדות. בכיירות, הבירה המשותפת למחצה, אשר רחובותיה הראשיים קוטעו במיתרסים ובונ-קרים, התנהלו עשרות קרבות-בתים, בין קבוצות מורדים מבוצרות לבין כוחות ה-ממשלה. שני הצדדים הפעילו תותחים. מטוסי סילון חדישים הטילו את פצצותיהם בין הבתים של הרובע המוסלמי, מיבצר עוזם של אנשי האופוזיציה.

★ ★ ★

עד ראיה

יוד בתחילת החודש מיהר ראש הממשלה סמי אל-סולח להודיע, כי הנשיא שמעון לא יבקש להאריך את מועד כהונתו. השבוע הוסיף והודיע, כי הנשיא אף יתפטר לפני סיום מועד כהונתו, וכי נשיא חדש ייבחר ב-24 ביולי. אך למרות ששיאיות שמעון היו בשעתן הניצחון ש-הדליק את אבק השריפה, לא הביא ויתורו להפסקת הקרבות. "הטרדיה התחילה!" קרא עתון ביירותי, "היא חייבת עתה להימשך עד הסוף."

מתוך התוהו-והוהו, כתב השבוע אחד העתונאים המעטים אשר הצי-ליחו להסתובב בחופשיות בארץ-המושפעת, שליחו של "אלי-מוצא-זור" הקהירי, קדרי קלע'ני:

האסון הגדול הפוקד עתה את הארץ היפה והאומללה הזאת, התחיל בצורה ש-רמזה על המשך הנורא אשר יבוא. היה זה בטריפולי, אחרי שנרצח עורך אל-טלגרף נסיב אל-מותנה. מפלגות האופוזיציה קראו לשביתה כללית. באחד הרחובות העיקריים של העיר עמדו אלפי מפגינים מול בית-המלאכה מיקאני של תומיק שמעון, אחד מבני משפחת הנשיא. הם דרשו כי יסגור מיד את עסקו, והוא הבטיח כי יעשה זאת מיד. אילו עשה זאת — אבל מה הטעם ב-"אילו".

בנו של שמעון טיפס בינתיים אל דירתו, שמעל למפעל, וכשהוא מנופף ברובה צבאי מבעד לחלון, קרא להמונים: "התפורו ל-בתיכם, כלבים!" המפגינים לא נסוגו. שמ-עון הצעיר ירה בהם. אלפי האנשים הנר-גזים הסתערו על הבית, הרסו אותו כליל, והעלו אותו באש. מרהץ הדמים החל.

★ ★ ★

השיטרים צעקי: "גמאל ז!"

מאותו רגע התנהל הכל במהירות היריה. המפגינים השתלטו על תחנת דלק פרטית, שאבו מתוך מיכליה את הדלק, שחולק לפחים. בדלק זה הציטו רובעים שלמים של העיר — כולל הספריה האמי-ריקאית וכמה תחנות משטרה.

הייתי ועד לכמה תחנות מועזעים, שקרו במשך הימים שלאחר מכן. בכיירות, ראיתי בחור צעיר, מבני רובע אל-בסטה, שנפגע בחזה. הוא נפל ארצה, כשדמו קולח מן הפצע. ואו התרומם לרגע, סבל את אצבעו

הצנחן אשרת

צעירה אלג'ירית זו התעלפה בתוך הממון הרב אשר מילא את רחבת הפורום. לפני בית-הממשלה של בירת אלג'יריה. היא באה לשמוע את דברי הגנרל דה'גול, ומשלא עמדו לה כוחותיה, אסף אותה צנחן, העבירה לתחנת העזרה.

שמחה מוסלמית נערה ערבית זו, מוקפת צעירים מבני הרובע המוסלמי של העיר אלג'יר אשר יצאו להצטרף לרב-בות הצרפתים אשר חגגו את בואו של הגנרל שרל דה'גול.